

Verhaal
van de dag

Run op een plek in de Meelfabriek

De Leidse Meelfabriek is hot. Voor zo'n 120 loftwoningen en appartementen heeft ontwikkelaar Ab van der Wiel 3600 aanmeldingen ontvangen. Hij kan kiezen wie er straks in het rijksmonument mag wonen. Na dertig jaar plannen maken en op zijn handen zitten, staat hij te springen om nu écht te beginnen.

Tussen de pilaren komt het zwembad van Azzurro Wellness.

FOTO ANNETTE FAUCHEY

Annet van Aarsen
a.van.aarsen@hollandmediacombinatie.nl

Leiden * Nu moet het gebeuren, dit is het moment, zegt Ab van der Wiel, de eigenaar van de Meelfabriek. Dat enorme industriële complex, een landmark binnen de Leidse Singels, houdt hem al sinds de jaren tachtig in zijn greep. „In 1986 werd bekend dat de Meelfabriek in 1988 zou sluiten. Er op af, dacht ik toen. We zijn volgend jaar dertig jaar verder”, rekent hij voor. En het is nog steeds niet af. Sterker nog: het bouwen moet vanwege allerlei complicaties in het verleden en de crisis die roet in het eten gooide, nog beginnen.

Maar waar anderen al lang de handdoek in de ring hadden gegooid, is Van der Wiel nog steeds onverminderd enthousiast en vol vuur. „Als ik het van te voren had geweten, had ik het niet gedaan”, zegt hij zelf over zijn levensproject. Om vervolgens een waterval aan woorden over zijn toehoorders uit te storten over alle plannen die hij heeft.

Bijdragen

Hij gaat niet voor de korte klap, voor snel geld verdienen. Wie straks een plekje in de Meelfabriek wil betrekken, moet meer meenemen dan een gevulde portemonnee. Van der Wiel kan selectief zijn, met 3600 aanmeldingen. „Liever geen accountantskantoor waar de accountants de deur achter zich dicht trekken en dan zie je ze niet meer. Ik zoek mensen die iets kunnen bijdragen, mensen die zeggen 'ik ga hier niet alleen slapen of alleen werken, ik doe ook iets voor de stad.'”

Voorbeelden? Die heeft hij genoeg.

De nieuwe woontoren, naast het kantoorgebouw bij de poort. STUDIO AKKERHUIS

Impressie van een loftwoning.

STUDIO AKKERHUIS

Die twee Leidenaars bijvoorbeeld, die samen een enorme collectie landkaarten hebben. „Zo'n 1.000 heel bijzondere exemplaren. Ze zoeken voor zichzelf vanwege die kaarten woonruimte met hoge

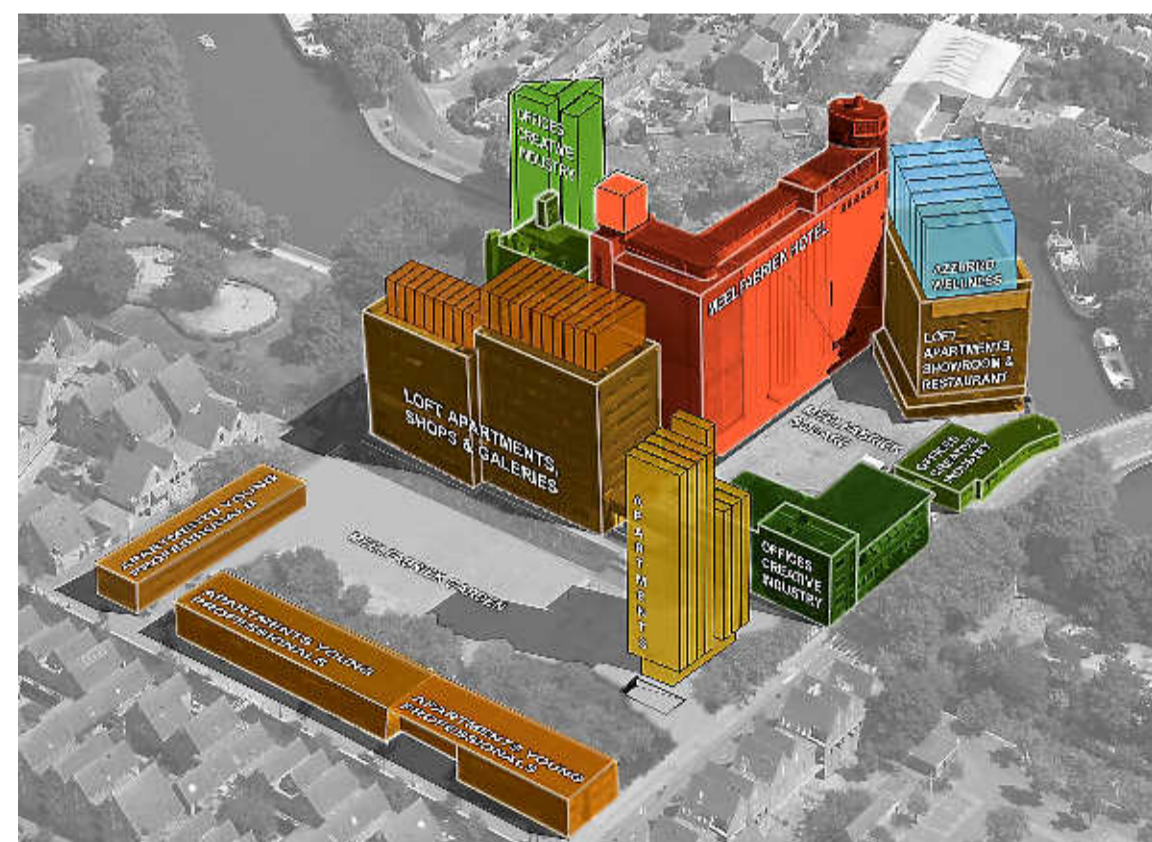
vertrekken. Maar ze zouden ook eens in de zoveel tijd graag een expositie doen. Graag! Dat kan straks in het Ketelhuis.” Of de dame die schilderijen restaureert voor het Rijksmuseum. Die

Van der Wiel gaat niet voor de korte klap

mag van Ab van der Wiel zo aan het werk in een van de toekomstige bedrijfsruimten in de 'plint' van het voormalige Molengebouw en het Riffellokaal, de aan elkaar gebouwde panden waar op de verdiepingen loftwoningen worden gemaakt.

Kieskeurig

Van der Wiel en Margot Simons - zijn directeur conceptontwikkeling en communicatie - zijn niet alleen kieskeurig als het gaat om toekomstige bewoners, maar ook om de bedrijven die zich er moeten vestigen. „De Markthal in Rotterdam is voor mij een voorbeeld hoe het niet zou moeten”, zegt Simons. „Daar zit een Albert Heijn in, en een Etos en de Tuinen. Dat past absoluut niet in de Meelfabriek, dat willen we niet.” Van der Wiel: „We willen ondernemers en kunstenaars die het vak verstaan en we willen ze een plek geven waar ze gedijen. Geld is niet onbelangrijk, maar voor mij hoeft het hier niet de boventoon te voeren. Ik ben op zoek naar een lang, nieuw leven voor dit complex.” De plannen zijn nog steeds voortdurend in ontwikkeling. De vestiging van Azzurro Wellness - in vorige tekeningen nog geplaatst in het Meelpakhuis - komt nu in het centrale silogebouw, waar ook het hotel komt. En aan de Oosterkerk-

De Meelfabriek in vogelvlucht. Azzurro is inmiddels bij het Meelfabriekhotel in geplaatst.

IMPRESSIE DE MEELFABRIEK

straat is een nieuwe woontoren gepland, naast het voormalige kantoorgebouw bij de toegangspoort. Dat kantoor ging in de visie van de Zwitserse architect Peter Zumthor, die jaren geleden al weer het masterplan maakte, tegen de vlakte. Maar inmiddels staat het karakteristieke pand gewoon weer op de kaart, als werkruimte voor creatieven. „Zumthor had niks met dat kantoorgebouw”, zegt Van der Wiel. Maar hij is zelf wel blij dat het nu toch blijft staan. „Het is tijdens de Duitse bezetting afge-

bouwd. En behalve de administratie was hier ook het laboratorium - een proefbakkerij - gevestigd. Wat die Duitsers niet wisten, was dat er in die proefbakkerij veel meer broden werden gebakken dan nodig was. Die honderden broden gingen zo de deur uit, naar onderduikers. Door dit gebouw te laten staan, houd je de ziel erin. Het is geschiedenis.” En de toekomst van de Meelfabriek? Die moet vandaag beginnen. De markt trekt weer aan, de crisis in het vastgoed lijkt voorbij. Verde-

re vertragen kan Van der Wiel niet gebruiken. De Noordwijkse bouwondernemer met Leidse roots kijkt dan ook met lede ogen naar de bezwaarprocedures tegen twee woongebouwen voor studenten en young professionals aan de zijde van de Waardgracht en het Looiersplein, een deelproject van Duwo. Verdragging daar, betekent ook dat hij niet verder kan op de andere delen van het terrein: het project moet van west naar oost worden afgemaakt. Van der Wiel: „Het staan te springen om te beginnen.”

Verhaal
van de dag

Uitgelicht

In deze wekelijkse rubriek beschrijft Broer Roolvink het leven van onlangs overleden bekende en minder bekende mensen uit deze regio. Hebt u een tip of wilt u reageren? Mail dan naar b.roolvink@gmail.com of bel 06-18888168.

Nergens zo gelukkig als in dit huis

Cor Kloezen

11 januari 1947 - 9 juni 2015
Smilde/Voorschoten

'Je moet niet zeuren. Doe maar gewoon wat je moet doen. Alleen daar heeft een ander wat aan'. Vanuit deze oerachter mentaliteit is Cor Kloezen zijn leven lang betrokken bij anderen. Hij combineert zijn hulpvaardigheid en gevoel voor mensen met een talent voor techniek. Geliefd in de buurt, in de familie, onder vrienden. Ook in zijn werk zeer gewaardeerd. Als chef-werkplaats bij een fietsenzaak in de Leidse Merenwijk weet hij van veel leerling-rijwielherstellers een op mensen gerichte vakman te maken. Dat compenseerde het verlies van zijn eigen zaak in Voorschoten volledig.

Maar afgezien van fietsen heeft ook de watersport zijn hart. Zijn boot 'Eindelijk' ligt in de haven van Leidschendam. Maar binnen handbereik in Voorschoten heeft hij nog een klein bootje. Die liefde voor het water zal te maken hebben met zijn 'roots'. Toen er in de 'hongerwinter' geen eten meer was in Den Haag, gingen zijn ouders naar Drenthe, waar nog volop te eten was. Na de oorlog voeren ze met hun schip, waarop zij ook woonden, steeds naar plaatsen waar werk was. Jaren later meerden zij definitief af in Voorschoten.

Cor gaat daar naar school. Groeit op. Bij de kolenboer aan de Molenlaan mag hij op woensdagmiddag voor 5 cent TV kijken. Niet alleen de uitzending maakt indruk, ook dat huis. Hij trouwt. Krijgt kinderen. Het leven neemt zijn loop en eist zijn tol. Hij gaat scheiden. Leert Annemarie kennen. Ook alleen met twee kinderen. Hij woont eerst bij haar in. En hoe wonderlijk loopt een leven soms. Zij kunnen dat huis van de kolenboer kopen. Op een dag in april van dit jaar voelt Cor dat er iets niet goed zit in zijn keel. Hij is nog nooit één dag ziek geweest. Maar hij moet denken aan zijn vader. Overleden aan slokdarmkanker. Ook bij Cor ontwikkelt de ziekte zich fataal. En vanuit diezelfde oerachter mentaliteit neemt hij een ingrijpend besluit. Cor regelt alles voor de toekomst van Annemarie. En voor zijn begrafenis. Tot en met een door hem ingesproken toespraak. In de kamer zitten ze in een kring. Ze luisteren naar muziek en cabaret. Er wordt gelachen. Cor, Annemarie, de kinderen, de kleinkinderen. Er staat ook een bed. 'Nou moeten ze toch wel opschieten', zegt Cor. Dan gaat de bel. Hij staat op uit zijn stoel en doet zelf open. 'Zo, zijn jullie daar eindelijk? Kom binnen.' Cor doet zijn kamerjas uit, zet zijn pantoffels onder bed. 'Nog een keertje knuffelen', zeggen de kinderen. Daarna gaat hij liggen. Nuchterheid leidt soms tot bewonderenswaardige doortastendheid. Nuchterheid heeft soms tegelijk een huiveringwekkende kant. Maar bij iedereen in de kamer spelen de woorden van Cor door het hoofd, die hij zo vaak gezegd heeft. 'Nergens ben ik zo gelukkig geweest als in dit huis.'